

АГАТА КРИСТИ

ВЕЛИКАТА ЧЕТВОРКА

AGATHA CHRISTIE ® POIROT® The Big Four Copyright © 2011 Agatha Christie Limited (a Chorion company). All rights reserved.

The Big Four Copyright © 1927 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Великата четворка© 1994, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved

Худ. оформление на корицата – Димитър Стоянов –

Димò

Издателство ЕРА, София, 2011

ISBN: 978-954-389-143-6

АГАТА КРИСТИ

ВЕЛИКАТА ЧЕТВОРКА

ЕРА

ВТОРА ГЛАВА

МЪЖЪТ ОТ ЛУДНИЦАТА

За наш късмет влакът бе спрял близо до гара и не се наложи да вървим дълго. Озовахме се пред сервиз за автомобили, откъдето успяхме да наемем кола и половин час по-късно се носехме обратно към Лондон. Едва сега Поаро благоволит да задоволи любопитството ми.

– Не проумявате? И аз също не можах да го проумея отначало. Но сега разбирам. Хейстингс, трябвало е да бъде отстранен...

– Какво?

– Да. Колко хитро. И мястото, и начинът бяха избрани много добре. Страхуват се от мен.

– Кой?

– Онези четирима гении, които са се сдушили заедно да работят извън закона. Китаец, американец, францужойка и... още един. Дано да се върнем вкъщи навреме, Хейстингс.

– Смятате, че нашият гост е в опасност?

– Сигурен съм в това.

Госпожа Пиърсън ни поздрави на влизане. Като махнахме с ръка на нейните възклицания при неочакваното завръщане на Поаро, ние я попитахме за нашия гост. Информацията бе успокояваща. Никой не бе идвал, състоянието му също не се бе променило.

С въздишка на облекчение се изкачихме до стаята си. Поаро пресече външната стая и влезе във вътрешната. След малко ме извика със странно развълнуван глас:

– Хейстингс, той е мъртъв!

Бързо отидох при него. Мъжът лежеше така, както го бяхме оставили, но бе мъртъв, и то от доста време. Втурнах се навън да търся лекар. Знаех, че Риджудей още не се е върнал. Почти незабавно намерих друг и го доведох с мен.

– Съвсем мъртъв е, бедният. Искали сте да помогнете на скитника, така ли?

– Нещо от този род – отвърна Поаро уклончиво. – Каква е била причината за смъртта, докторе?

– Трудно е да се каже. Може да е бил някакъв вид припадък. Има признаци на задушаване. Имате ли прокаран газ вкъщи?

– Не, всичко е на ток.

– Освен това и двата прозореца са широко отворени. Бих казал, че е мъртъв от два часа. Ще уведомите необходимите инстанции, нали?

Той се сбогува и излезе. Поаро се обади където трябва. Накрая, което ме изненада малко, той позвъни на нашия стар приятел инспектор Джап и го помоли, ако има възможност, да се отбие при нас.

Едва приключихме и се появи госпожа Пиърсън с очи, които щяха да изскочат от орбитите си.

– Дошъл е човек от „Хануел“ – от лудницата. Можете ли да си представите? Да го доведе ли?

Кимнахме в знак на съгласие и в стаята бе въведен едър и плещест мъж.

– Добро утро, господа – каза бодро той. – Имам основание да смятам, че една от моите птички е при вас. Избяга снощи.

– Беше тук – отвърна тихо Поаро.

– Не е избягал отново, нали? – попита надзирателят с известна загриженост.

– Мъртъв е.

Мъжът изглеждаше повече облекчен, отколкото натъжен.

– Нима? Е, предполагам, че така е най-добре за всички.

– Беше ли... опасен?

– Искате да знаете дали е убиец? О, не. Беше съвсем безобиден. Остра форма на мания за преследване. Непрекъснато разправяше за разни тайни общества от Китай, които го били хванали и го държали в плен. Те всичките си приличат.

Полазиха ме тръпки.

– От колко време е в лудницата? – попита приятелят ми.

– От две години.
– Разбира – каза тихо Поаро. – Никога ли не е хрумвало на някого, че той би могъл да е... да е нормален?

Надзирателят си позволи да се засмее:

– Ако беше нормален, какво щеше да прави в лудницата? Всички казват, че са нормални, нали знаете?

Поаро не каза нищо. Той заведе мъжа да види тялото. Разпознаването бе извършено веднага.

– Това е той, точно той – заяви надзирателят коравосърдечно. – Странен тип, нали? Добре, господа, при така възникналите обстоятелства най-добре е да тръгвам и да уредя формалностите. Няма да ви притесняваме повече с трупа. Ако има следствие, предполагам, че ще трябва да се явите пред него. Довиждане, сър.

С доста недоляпан поклон той излезе от стаята. Няколко минути по-късно пристигна Джап. Инспекторът от Скотланд Ярд бе наперен и издокаран както винаги.

– Ето ме и мен, мосю Поаро. Какво мога да направя за вас? Мислех, че вече сте на път към кораловите брегове на някое далечно местенце?

– Добри ми Джап, искам да узная дали сте виждали някога този мъж преди.

Той въведе Джап в спалнята. Инспекторът зараглежда внимателно тялото върху леглото с озадачено лице.

– Чакайте да помисля малко... Изглежда ми познат – освен това аз се гордея с паметта си. О, я гледай, дявол да го вземе, та това е Мейърлинг! Агент от тайните служби – не е от нашите хора. Замина за Русия преди пет години. След това от него ни вест, ни кост. Мислех, че болшевиките са го очистили.

– Всичко съвпада – каза Поаро, когато Джап си отиде. – С изключение на факта, че той изглежда е починал от естествена смърт.

Той стоеше и гледаше неподвижното тяло с недоволна гримаса. Полъх на вятъра развя пердетата на прозорците и той рязко вдигна очи.

– Предполагам, че вие сте отворили прозорците, когато сте го положили на леглото, Хейстингс?

– Не, не съм – отвърнах аз. – Доколкото си спомням, те бяха затворени.

Приятелят ми бързо се огледа.

– Затворени, а сега те са отворени. Какво може да означава това?

– Че някой е влязъл оттам – предположих.

– Възможно – съгласи се той, но не изглеждаше убеден. След минута-две отново проговори: – Не точно това имах предвид, Хейстингс. Ако беше отворен само единият прозорец, това нямаше да ме заинтригува толкова много. Това, което ми се струва странно, е, че и двата са отворени.

Той забързано отиде в другата стая.

– И прозорецът на всекидневната е отворен. Него също оставихме затворен. А-а!

Той се наведе над мъртвеца, като разглеждаше подробно ъгълчетата на устата му. След това внезапно вдигна глава.

– Устата му е била запушена, Хейстингс. Запушили са му устата, а после са го отровили.

– Боже милостиви! – възкликнах аз. – Предполагам, че от аутопсията ще разберем всичко.

– Нищо няма да разберем. Той е бил убит вследствие на вдишване на силна циановодородна киселина. Тя му е била тикната под носа. След това убиецът се е измъкнал отново, като първо е отворил всички прозорци. Циановодородната киселина е изключително летлива, но има подчертан мирис на горчиви бадеми. Като няма и следа от този мирис да ги насочи, както и липсата на подозрение за извършено престъпление, лекарите биха отдали смъртта на някоя естествена причина. Значи този човек е бил от тайните служби, Хейстингс. И преди пет години е изчезнал в Русия.

– Последните две години той е прекарал в лудницата – казах аз. – Но къде ли е бил трите години преди това?

Поаро поклати глава, след това ме сграбчи за ръката.

– Часовника, Хейстингс, погледнете часовника.

Проследих втренчения му поглед до камината. Часовникът бе спрял на четири часа.

– Mon ami, някой е пипал часовника. Цели три дни оставаха до поредното навиване на пружината му. Той е от часовниците, които се навиват веднъж на осем дни, разбирате, нали?

– Но защо е трябвало да го правят? Може би са искали да оставят фалшива следа? Да направят така, че престъплението да изглежда извършено в четири часа?

– Не, не, погледнете нещата от друг ъгъл, mon ami. Напрегнете малко сивите си клетки. Вие сте Мейърлинг. Вероятно сте чули нещо – и със сигурност откривате, че съдбата ви е решена. Разполагате с малко време, за да оставите знак. Четири часа, Хейстингс. Номер четири, Унищожителят. А, имам една идея.

Той се втурна в съседната стая и вдигна телефонната слушалка. Помоли да го свържат с „Хануел“.

– Вие сте приютът за луди, да? Научих, че днес е било извършено бягство. Какво казвате? Един момент, ако обичате. Бихте ли го повторили? А-а! Отлично!

Той постави обратно слушалката и се обърна към мен:

– Чухте ли, Хейстингс? Не е имало никакво бягство.

– Но човекът, който влезе? Надзирателят? – казах аз.

– И аз това се питам.

– Искате да кажете...

– Номер четири – унищожителят.

Аз зяпнах Поаро, изгубил ума и дума. След като възвърнах гласа си, рекох:

– Ако го видим отново, ще го познаем със сигурност при всички обстоятелства. Той бе личност с подчертана индивидуалност.

– Така ли, mon ami? Аз не мисля същото. Той бе плещест, грубоват и с червендалесто лице, с гъсти мустаци и дрезгав глас. От всички тези неща сега не е останала и следа, нито пък можете да опишете очите и ушите му, да не говорим за това, че той сигурно е бил с перфектно изработено фалшиво чене. Съвсем няма да е лесно да бъде разпознат, както вие очевидно смятате. Следващия път...

– Мислите, че ще има следващ път? – прекъснах го аз.

Лицето на Поаро стана много сериозно.

– Това е битка на живот и смърт, mon ami. Вие и аз от едната страна, „Великата четворка“ – от другата. Те успяха да ни измамят с първия си номер, но се провалиха в опита си да ме отстранят от своя път и за в бъдеще ще трябва да се съобразяват с Еркюл Поаро!

АГАТА КРИСТИ
ВЕЛИКАТА ЧЕТВОРКА

Ангел Белорешки
превод от английски

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД